

Nagy Márta Júlia

A hóvakság balladája

Minden be van havazva, minden be van havazva.
Ki kellene kaparni alóla, de minden be van takarva.
Lehet, hogy melegben van, megőrző tetszhalál ez,
de attól még hideg van, minden be van havazva.

Minden be van sarazva, minden be van sarazva.
Kakaó és porcukor vegyül el így, mint a sár és a hó,
minden be van sarazva, minden be van havazva.
Fagy és enyhülés közt levedlett lidércbőrben,
a sajátom helyett kabátként hordva,
szögesdrótra teritem, dermedne bár félholtra.

De hogyan is tudna, hiszen amúgy sem él,
és minden be van havazva, minden be van havazva.
Álarany, ólomüveg korlát borostyán árnyéka
pislant egyet és álfényt vet a kormos aszfaltra,
felkrárog a kiserdő és a kertekben a fenyők,
rázzák le a havat, rázzák le a havat,
nem tudják, nem tudják,
gyűlnek a pocsoltyák, felázik a homok,
csermely ered sárból, hó lepi a partját.

*Mind azt gondolták, én hazudok,
verték le a havat a lábukról, hogy
ne áztassák el a lábtörlőt,
a küszöb élével dörzsölték a bakancsuk talpát,
hogy a sarat is mind levakarják,
mindegy már, málnabokor tüskéi vagy a szögesdrót,
amire az indák kapaszkodnak, vágta fel a vádlim
bokától térdig, nem ott kellett volna elbújni,
a lényeg, hogy vérzik, metálrózsaszín szemüveglencsén át
poszterkommersz napnyugta a sebláz,
átvérzett kötés az ég alján a felhő,
és kétbalkezes felcser a vádaskodás.*

De már ez is be van havazva, ez is be van havazva.
A veranda is be van havazva, az étkező is be van havazva –
leszakadt a tető, ha nem lenne világos –,
az előszoba is, a cipőtálpak nyoma is,
a lábtörlőt rég ellopták és a kerti kisházból
az élelmesebbek kezdik elhordani a téglát.

Be van havazva a templom, be van havazva a kertje,
be van havazva a fészér, a romos udvar is be van havazva.
Nyáron a pitypangbibékkal volt telehavazva,
leheletfinom háló feszült az elvadult pázsitra,
most már tényleg be van havazva, most már tényleg be van havazva.

Nem lökött neki a falnak, nem préselt hozzá a dróthoz,
kertvárosi vasszűz, nyomornegyed-kaloda,
csak a fal a tanú, meg a drót meg a fészér mellett
a csenevész eperfa, de azok is be vannak havazva,
mind be vannak havazva.

Az egész kert be van havazva, nem lesz ma itt több fogócska,
a város is be van havazva, mind be vagyunk havazva.
Ez az igazi bújócska, hunyó nincs,
csak fel-felpislogó ablakban az ádáz kislámpa,
ne mondjuk el otthon, csak kullogjunk haza,
de nem lehet, be vagyunk havazva,
mire mind megfagytunk,
az állomás mellett a rozsdás vasszörnyön
gubbaszt egy odatévedt macska,
kotlik a semmin, a jeget kiolvasztja.

Lanczkor Gábor

Kézikasza

Kaszálás közben
a présház alatt,
a telek aljában
megpihentem egy fél percre,
és a Tói-hegy erdős vonulatára tévedt a szemem
egy csertölgy és egy körtefa között,
és rögtön éreztem, félreérthetetlenül,
hogy ez a tekintet nem az enyém,
hanem a földből következik,
a területből,
amit kaszállok.

Föld tapadt a kezünkhöz,
nem vér. Víz mosta le.